

Tào Đình

Bông bồ công anh bay tan trong gió

Dịch giả: Trang hạ

Truyện ngắn

Bông bồ công anh bay tan trong gió

Dịch giả: Trang hạ

Giới thiệu tác giả:

Tào Đình sinh năm 1985 tại Trùng Khánh, Trung Quốc. Năm 19 tuổi, cô viết tiểu thuyết Xin lỗi, em chỉ là con đĩ, đưa lên mạng với bút danh Bảo Thê.

Truyện được nhiều người truy cập đọc và góp ý. Sau đó, cô sửa chữa lại và in thành sách. Đặt tựa truyện gây sốc khiến người ta phải tò mò tìm đọc, đó cũng là cách mà nhà văn nữ Trì Lợi đặt tựa cho tiểu thuyết của bà: Hết sướng thì hết lên – tác phẩm đoạt giải Văn học nhân dân ở Trung Quốc năm 2003.

Nếu không biết tác giả tiểu thuyết Xin lỗi... là một nữ sinh trung học, bạn sẽ nghĩ tác giả là một tay chơi đàn ông. Chính Tào Đình cũng thú nhận: “Tôi sống trong thế giới giữa lên lớp và tan học, hiểu biết và kinh nghiệm của tôi chỉ đơn giản, nên mọi hư cấu trong tác phẩm, nếu làm bạn buồn bực, thì xin coi đó là một cuộc chơi, đọc chơi đỡ buồn”.

Đây không phải là tiểu thuyết gợi dục, đọc xong bạn sẽ thấy buồn man mác cho thân phận cô gái Hạ Âu có mẹ là một ả giang hồ. Có ai chọn lựa được nơi mình sinh ra? Vậy giả dụ bạn là Hạ Âu có bà mẹ như thế, bạn sẽ đối xử với mẹ như thế nào? Giả dụ bạn là chàng Hà Niệm Ân có người tình là Hạ Âu yêu bạn say đắm, bạn sẽ đối xử với nàng như thế nào? Nếu bạn phân vân chưa thể trả lời, bạn thử tìm đọc cuốn Xin lỗi, em chỉ là con đĩ (NXB Hội Nhà văn và Công ty Sách Bách Việt ấn hành).

Đoàn Thạch Biền.

Tôi vui, để cô nắm tay kéo đi, bạn có thể tưởng tượng tôi ở trong vùng hương khi gió nhẹ thổi qua mái tóc cô dập dờn, mùi hương thiếu nữ làm Hạ Âu như biến thành cô con gái út của Biền. Ngày nhỏ đọc truyện cổ tích, Biền có mười hai con gái, mà cô út đẹp nhất lương thiện nhất. Chạy một chặp, Hạ Âu dừng ở một gánh quà ven đường. Cả “quán” chỉ một chiếc dù

to che nắng và một chiếc bàn tứ giác, tấm biển “chè tôm lạnh năm hào” viết tay đã tróc sơn. Trước mặt, một nhà cấp bốn, trẻ em phụ nữ thông thả trong ánh nắng hè, hiếu kỳ nhìn chúng tôi, hai người ăn mặc trang trọng đi ăn món quà quê.

Tôi nhìn Hạ Âu, cô gái này luôn làm tôi luống cuống không biết phải làm gì, đứng giữa làn gió nhẹ đầu mùa hạ, cô cười như một bông bồ công anh thanh nhả đang tan ra trong bao la.

- Tôi không nghe nhầm chứ? Em bảo ăn cái gì?

- Đi theo em! - Rồi cô ấy kéo tay tôi chạy nhanh như thể bay.

Năm đó tôi 29 tuổi, tôi dường như đang yêu lần đầu tiên trong cơn gió thắm.

Cô ấy đi trước, thỉnh thoảng ngoái lại giục - Nhanh nào, anh già rồi à? - và mở to mắt cười hào hứng. Lần đầu tiên cô cười không còn dè dặt. Ngày trước Hạ Âu không hay cười hoặc cũng chỉ mỉm miệng với cái nhìn lạnh lẽ. Tôi vui, để cô nắm tay kéo đi, bạn có thể tưởng tượng tôi ở trong vùng hương khi gió nhẹ thổi qua mái tóc cô dập dờn, mùi hương thiếu nữ làm Hạ Âu như biến thành cô con gái út của Biển. Ngày nhỏ đọc truyện cổ tích, Biển có mười hai con gái, mà cô út đẹp nhất lương thiện nhất. Chạy một chập, Hạ Âu dừng ở một gánh quà ven đường. Cả “quán” chỉ một chiếc dù to che nắng và một chiếc bàn tứ giác, tấm biển “chè tôm lạnh năm hào” viết tay đã tróc sơn. Trước mặt, một nhà cấp bốn, trẻ em phụ nữ thông thả trong ánh nắng hè, hiếu kỳ nhìn chúng tôi, hai người ăn mặc trang trọng đi ăn món quà quê.

Tôi cảm giác như mình bị điên.

Hạ Âu rất vui sướng, cô lãnh lót gọi chủ quán, kêu hai phần chè.

- Hạ Âu, phải không?

Bà bán hàng trạc năm mươi, mặt đầy tàn nhang thân thiện.

- Dạ con, bác Trương! Con mang bạn đến ăn chè của bác!

Bà bán chè để ý tôi, cái nhìn hàm súc y như mẹ Hạ Âu. Nhìn đến nỗi tôi sắp đỏ mặt. Mồ hôi tôi nhỏ giọt. Sờ mi trắng này, vết này, đứng cao và thẳng bên dưới cái dù che nắng của bà và không biết để tay chân vào đâu.

- Ngồi đi, chàng trai! - Bà thân thiện mời, cười như hướng dương giữa núi.

Tôi nhìn Hạ Âu đang tìm ghế, tôi muốn ngồi gần cô.

Bà chủ bụng hai tô chè to tướng.

Tôi chẳng muốn ăn, húp ít nước rồi bỏ bát qua bên.

Hạ Âu bắt đầu ăn, một miếng một, ăn rất nhanh, loáng cái đã nhìn thấy đáy bát. Sau đó, cô ấy cười và nói, cháu muốn nữa.

Tôi không nhận ra Hạ Âu mới đêm trước ở bar Yêu Lụa, uống Chivas với

một vẻ yêu kiều thanh nhã.

Chân mỏi rồi, bỏ dép khỏi chân, cô ấy khỏa đôi gót trần trắng nõn, kéo váy lên cao lộ cặp đùi bắt mắt xinh đẹp. Cô như con thủy yêu trong núi sâu rừng cao, chẳng cần điểm trang chẳng cần tốn công quyền rũ đã đầy mê hoặc.

Cô thấy tôi nhìn, lè lưỡi cười:

- Anh làm sao cứ nhìn em? Mắt tròn chưa kìa, trông thật ngộ!

Tôi không biết trả lời sao. Cô ấy lại bắt đầu ăn, tiếng ăn đáng yêu.

- Bác Trương, món chè nhà bác sao ngon ghê! Cháu muốn thêm một bát!

- Ha ha, ngon phải không? Thế thì cháu chăm đến nhé, bao nhiêu năm không gặp cháu. Thế mẹ cháu khỏe không?

- Dạ, mẹ cháu vẫn thế.

Sau đó cô ấy lại tiếp tục ăn.

- Em à, có vẻ hồi trước em hay đến đây – Tôi không nhận được phải hỏi.

- Vâng, anh nhìn ngôi nhà thứ ba bên trái, em lớn lên ở đấy. Em lớn bằng chè tôm lạnh của bác Trương. Hi hi - Cô ấy nói, nhìn bà chủ quán cười. Cúi xuống lại ăn.

Ngon thật thế ư? Sao tôi cảm thấy giống... giống hình vẽ một thứ côn trùng trong toa-lét. Càng nghĩ càng không dám ăn.

- Nhà em trước ở đây à? - Nơi đây nhiều cây xanh, thực ra vẫn là khu người nghèo.

- Vâng ạ, em ở đây. Mười ba năm, à thế thì quán chè này có lịch sử hơn mười năm rồi – Cô ấy nói chậm rãi, tôi tưởng tượng theo lời cô, một thiếu nữ xinh đẹp lớn lên từ xóm nhỏ.

Nghe cô ấy nhắc hồi ức là một sự dịu nhẹ, còn ngon hơn món chè tôm lạnh, ít ra tôi cảm thấy thế.

- Còn sau đó?

- Sau đó mẹ em đeo được một người đàn ông lắm tiền, rồi sau đó mẹ con em giàu theo, dọn vào khu biệt thự hoa viên cao cấp nhất trong thành phố... Có điều từ đó em không còn có dịp ăn món chè này của bác Trương - Bát chè này cô lại ăn hết rồi, nhìn tôi hỏi - Sao anh không ăn?

- Vừa ăn no xong, không muốn ăn thêm.

- Thế để em giải quyết hộ anh.

Tôi chưa kịp phản ứng, bát chè vẽ hoa lam đã bị kéo về phía trước mặt Hạ Âu, và cô húp liền.

- Em thèm thì cứ gọi thêm vài bát nữa là được chứ việc gì... - Tôi phàn nàn.

- Lỡ chết, bác Trương chẳng lấy tiền mình đâu.

Ngẫm ra cũng đúng.

Hạ Âu lại bắt đầu nhìn tôi kể:

- Hồi nhỏ, nhà em nghèo cực, em không có bố, mẹ nuôi em đến năm mười

tuổi. Còn nhớ mỗi lần em tan học, đều phải ăn một bát chè tằm lạnh. Hồi đó mẹ em mang cái bát to nhất trong nhà đi mua cũng không đủ cho em ăn no - Hạ Âu nói nhiều nhất từ khi quen tôi - Kể ra chè ở đây mùi không thay đổi, vẫn mát mát thanh thanh, vừa mềm vừa dai.

Tôi nhìn Hạ Âu. Cô ấy ăn chè như một kiểu hưởng thụ, tôi không thể tin được đây là cô gái bao của tôi.

Thì không phải Hạ Âu chỉ là một cô gái bao sao?

Tôi nhìn ngược hướng Hạ Âu, mới thấy hai bên đường toàn nhà cấp bốn, đường chỉ rộng 5 m, còn có cả đường lát đá, có một đứa bé cưỡi truồng mạp mạp nhìn chúng tôi. Tôi nhìn nó, nó sợ hãi chạy mất.

Bát cuối cùng này Hạ Âu ăn rất chậm, có lẽ mất nửa tiếng. Tôi biết cô ấy lưu luyến.

Tôi muốn hỏi cô, vì sao không chuyên tâm học cho thật giỏi lại đi làm cái nghề này, mà chả biết hỏi thế nào.

- Mẹ em... có lẽ chả sống được đến năm sau! - Tiếng nói từ bên trời xa xăm vọng tới.

Lúc đó chúng tôi đều đang im lặng, bác Trương chạy vào nhà có tí việc, chỉ có hai đứa tôi ngồi lại. Cô ấy thốt lên một câu, như sóng dội tới, tôi bất ngờ. Nói xong, cô ấy ngược mắt nhìn trời.

Còn nhớ ngày tôi bé, khi khóc đều nhìn lên trời, như thế nước mắt sẽ không lẫn ra

- Vì sao?

Giọng tôi run run. Vì tôi không thể nghĩ, một bà mẹ trẻ như mẹ cô, sẽ chết. Mà tôi cũng đã vô tình dung nạp bà mẹ đáng yêu đó vào thế giới quanh tôi.

- Năm ngoái mẹ em đã chẩn đoán bị ung thư máu. Tháng nào mẹ em cũng phải đi viện hóa trị.

- Mẹ em biết không?

Trớ trêu là chuyện này do mẹ em tự nói ra cho em biết. Khi đó mẹ em còn an ủi em đừng khóc.

Tôi không dám nhìn Hạ Âu, tôi sợ nhìn thấy giọt lệ long lanh.

- Em chưa từng khóc trước mặt mẹ em vì chuyện này. Vì mẹ sẽ đau đớn lắm... Bân, anh làm sao thế? Em có khóc đâu, sao anh tránh mắt em nhìn? -

Cô ấy bỗng cười trách nhẹ tôi.

- Ô, anh đâu có! Tôi gượng gạo đáp, giấu sự xót xa cho cô.

- Ủ, thế anh thử nói xem... anh nghĩ gì về... dĩ?

Cô ấy chuyên đề tài, nhưng rõ ràng cái tiếng cuối cùng kia nói ra với vẻ khó khăn.

- Không tôn trọng, cũng không khinh rẻ.

Tôi thật thà đáp.

- Thế anh thử đoán, mẹ em làm nghề gì?

Cô ấy hỏi, đáy mắt ánh lên vẻ lo sợ, mạnh mẽ, trầm tĩnh, nhưng hơi đáng thương hại.

Tôi thốt nhiên hiểu ra, lắp bắp, không thật chắc chắn:

- Mẹ em à, bác...

- Ha ha, đoán ra rồi à, mẹ em làm đi!

Tôi thiếu điều muốn đập vỡ tan cái bát trước mặt!

Chữ Tôi nhân xung, chữ Mẹ hiền hậu, chữ Dĩ nhay cảm - tôi không thích nó nối liền với nhau, cũng không thích nó thốt ra nhẹ nhàng thế từ miệng Hạ Âu.

- Nhưng anh cũng thấy rồi đấy, nếu em không nói cho anh biết, anh không bao giờ đoán được. Vâng, bà làm đi, hàng trăm người đàn ông bao rồi, nhưng bà cũng là mẹ em. Thì như hôm nay anh thấy, mẹ em cười rất đẹp và mẹ em rất nhân từ, bởi vì bà rất hãnh diện khi con gái kiếm được người tình tốt, bà gọi em là baby... Cho dù bà làm gái. Em đã thề, từ nhỏ đến lớn, từ khi em hiểu nghề của mẹ, em không hề khinh thường mẹ. Bởi mẹ hy sinh là vì em.

Khi nghe nói mẹ Hạ Âu là đi, tôi bất ngờ, nhưng khi nghe những lời gan ruột của một cô gái bao, tôi sững sờ. Tôi như rơi vào thế giới của dĩ vãng với khẩu hiệu:

“Tuy là dĩ, nhưng là người”.

Tôi im lặng, Hạ Âu cũng không nói nữa, giữ lại bí mật trong nụ cười. Cô lại bắt đầu tiếp tục ăn chè. Ăn cho đến khi không còn một miếng thừa, như thể cất giấu tất cả những gì tốt đẹp nhất của thời thơ ấu vào sâu thẳm trong cô.

- Nếu anh rảnh, anh đi thăm mẹ em được không? Trò chuyện với mẹ em, cho mẹ em vui đi!

Đêm đó Hạ Âu nói với tôi. Tôi nhú mày, nghĩ cô nàng ơi, cái xấu xí nhất của cô nàng là cô chả hiểu mình đang đứng ở vị trí nào. Tôi lấy đâu thời gian ra hầu chuyện mẹ đi?

Tôi nghĩ trong lòng, mặt cũng lộ ra ngay.

- Anh để ý đến chuyện mẹ em là dĩ ư? Hay là bất mãn vì bây giờ đang hầu chuyện anh là một con dĩ?

Hạ Âu nói, cô ấy dường như giận dữ, dùng giọng nói rắn đanh chưa từng có.

Tôi để ý đến chuyện mẹ cô ta là dĩ? Giờ đây, nhớ lại cảm giác khi mẹ cô nhiệt tình, thân thiện, kể những chuyện gia đình bé nhỏ, tôi mới hiểu được vì sao ngay từ đầu tôi không hề bận lòng về thân phận của bà, và một cảm giác nuôi tiếc...

Cả một tiếng sau tôi không thể ngủ được. Quay nhìn Hạ Âu, tôi bị đôi mắt

mở to long lanh làm giật thót mình.

- Cô cả đêm không chịu ngủ nhìn tôi làm cái gì? Dọa cho tôi sợ chết đi à?

- Em có hai câu muốn nói với anh, nếu có thể thuyết phục anh thì tốt, còn thất bại thì em chẳng còn cách nào.- Nói đi!

- Câu thứ nhất, mẹ em chưa bao giờ nhận được một lời hứa nào từ đàn ông, mẹ em quý anh như thế, là bởi một con đã luôn cho rằng, nếu một phụ nữ mà được một người đàn ông hứa hẹn trọn đời, đó là hạnh phúc tuyệt vời nhất. Câu thứ hai, mẹ em bị ung thư chẳng sống được đến sang năm. Thế thôi, anh ngủ đi!

Cô ấy nói xong, đôi mắt đen như làn sóng nước ngưng đọng, nhìn tôi.

Tôi đột ngột đau nhói như tan vỡ, đau đớn ôm lấy cô ấy, một người con gái tròn hai mươi, cô ấy như hang sâu, như bí ẩn trong thần thoại, lại đơn thuần đến đau lòng.

- Em đừng nói gì nữa, em ngủ đi, ngày kia anh đi thăm mẹ em!

Trích tiểu thuyết của Tào Đình (Trang Hạ dịch)

Nguồn: Báo lao động

Người đăng: Ct.Ly

Thời gian: 15/04/2007 5:24:48 CH